

METALLAXIS

M E T A L L A X I S

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΤΖΙΑΡΡΙΔΗ

Έμαθα να βλέπω την ελευθερία πάντα και άρρηκτα συνδεδεμένη με το ζήτημα του μετασχηματισμού του χώρου ¹

Κοιτώντας την δυσφορία στα μάτια, ξεδιπλώνεται μπροστά μας μια ανησυχία, πιθανώς ένα συναίσθημα που μονάχα όποιος περιπλανιέται στην αναζήτηση της ταυτότητας του μπορεί να κατανοήσει. Ο καλλιτέχνης μας έχει συνηθίσει σε αυτή την διαδικασία επίμονης αυτό-δυσφορίας. Οδηγούμενος μέσω της αναζήτησης και δημιουργικής επεξεργασίας, το εικαστικό του έργο προσλαμβάνει την διάσταση όπου συναντιούνται οι ορίζοντες που ο ίδιος ανοίγει.

Ο Τζιαρρίδης δεν πτοείται από ψευδώς ευαίσθησιες, αντ' αυτού δημιουργεί και αναδημιουργεί την απλή καθημερινότητα του ψάχνοντας την ταύτιση που να μην τον απομακρύνει από τον Αντώνη. Μελετά μορφές από το παρελθόν μέσω των φιγούρων που επεξεργάζεται, χωρίς ίχνος παρελθοντολογίας αλλά με μια τελείως σύγχρονης και έγκαιρης μεθοδολογίας.

Συχνά αναλώνεται στο να δίνει νέους ρόλους στις φιγούρες αυτές, κάποτε τις φορτίζει και κάποτε τις απαλλάσσει από τα βαρίδια μέσω των πρόσκαιρων συμβολισμών του. Επίμονα ανοίγει νέες περιδιαβάσεις μακριά από στερεότυπα, δίνοντας τους ένα καινούργιο αφήγημα. Αυτός ο 'δαμασμός' των φιγούρων με τα έντονα εννοιολογικά στοιχεία, τον χαρακτηρίζει πλήρως. Αν και η δυσφορία συχνά εισβάλλει στην διαδικασία αυτή, ο καλλιτέχνης δίνοντας φωνή στην στατική αφωνία των φιγούρων του, την δαμάζει και αυτή. Εμπνευσμένος από τις

¹ Bell Hooks et al., 'House, 20 June 1994', in *Assemblage: A Critical Journal of Architecture and Design Culture* 24 (August 1994) pp. 22-29.

ιστορίες που τις περιβάλλουν, προκαλεί μια αναπαράσταση εαυτών. Οι οπτικές του μεταφράσεις κινούνται σε ένα πλαίσιο πολιτιστικής ιστορικότητας και συνάμα διαφορετικότητας. Σαν κάπως το ανήσυχο βλέμμα ν' αναζητά μια μετάλλαξη στις εύκολο προσδιορίσιμες κοινωνικές συνήθειες. Η ουδετερότητα ταύτισης των φιγούρων δεν τον αφορά, θέλοντας να εμβαθύνει πέραν της οπτικής αδιάφορης εξωτερικής απεικόνισης τους, επιλέγει να τις περιβάλλει με στρώσεις από φορτισμένους διαλόγους. Οι διάλογοι που επιλέγει ούτε κουράζουν αλλά ούτε παραπέμπουν σε συνηθισμένες μονοτονίες λόγου, δεν έχουν κανονική διάταξη αλλά ούτε κατηγοριοποιούνται, απλά ενδυναμώνουν το αντικείμενο του.

Η πρόσφατη δουλειά του Τζιαρρίδη είναι εμπνευσμένη εν μέρει από αναμνήσεις της ράφτενας γιαγιάς του Άννας. Η παιδική του μνήμη προσαρμόζεται στην καθημερινή επίδραση αυτής της φυσιογνωμίας και την τέχνη της, σαν σημείο αναφοράς. Συχνά λοξοδρομούσε μετά το σχολείο για να περάσει από το σπίτι της. Η ύφανση και σχηματοποίηση των υφασμάτων του παραπέμπουν σε αφήγημα, σαν να είναι ακόμα σε ένα διάλογο μέσω της δικής του τέχνης με αυτή της Άννας του. Η τότε καθημερινή επαφή έχει χαράξει μια εικόνα δημιουργίας και κατ επέκτασης μετάλλαξης. Πιθανώς οι μεταλλάξεις με τις οποίες καταπιάνεται να καθησυχάζουν πρωτίστως τον ίδιο, αφού εκφράζει τα ανέκφραστα και δίνει φωνή στις άφωνες φιγούρες του. Αυτά τα αφηγήματα έκφρασης παράλληλα μεταποιούν και μετακινούν τις φιγούρες του, σε μια επίμονη μετατόπιση προς το τώρα, το πιο σύγχρονο όπου απλόχερα τους δίνεται φωνή ύπαρξης και δικής τους αφήγησης.

Ο Τζιαρρίδης δίνει στις φιγούρες αυτές την δυνατότητα συμπερίληψης και μαζί την αποδοχή ότι μπορούν να ξανά υπάρξουν, να επαναπροσδιοριστούν με μια νέα μορφή, όσο ήπια και αν απεικονίζεται. Αυτή η διαδικασία, παραμένει ένας τρόπος λύτρωσης από αντιλήψεις περιθωριοποίησης και έντονης κοινωνικής απόκλισης. Ο εμπλουτισμός με βαρίδια και χρωματικές στρώσεις επεμβαίνει η παρεμβαίνει αντιστρέφοντας την άρνηση και καλλιεργώντας μια αισιοδοξία.

Φυσικά αν και ο εξωραϊσμός δεν παραπέμπει πάντοτε σε αισιοδοξία, εντούτοις οι καλλιτεχνικές του παρεμβάσεις έχουν την δυναμική να υποστηρίξουν και τα δύο στοιχεία. Περισσότερο όμως τον αφορά η *μετά μορφή* τους και όχι τόσο η αισιοδοξία τους. Βλέπουμε να εμμένει σε ύφος δυσφορίας επιδιώκοντας την προσέγγιση όπου φροντίζοντας και προάγωντας την ένταξη παρά την αισιοδοξία.

Αυτή ίσως είναι και μια πιο σύγχρονη αντίληψη, σε ένα κόσμο που δεν είναι ούτε υπερβολικά αισιόδοξος ούτε εξωραϊσμένος.

Ο διάλογος με τις φιγούρες του είναι πολυεπίπεδος, κάποτε επιλέγει να τις καλύψει με μανδύα, άλλοτε με τουρμπάνι και άλλοτε με διάφορα εμπλουτισμένα υλικά. Πάντοτε όμως οι παρεμβάσεις του παραπέμπουν σε ένα βαθύτερο νόημα, σαν να τις ενδυναμώνει ανοίγοντας νέους ορίζοντες συμπερίληψης. Εδώ επιτυγχάνει την πλήρη μετάλλαξη, απαλλάσσει τον ίδιο και το έργο του από την δύσφορη εκκίνηση. Έντεχνα αναδεικνύει το έργο.

Ίσως όμως το πιο έντονο συναίσθημα που μας προκαλεί το τωρινό αφήγημα της νέας δουλειάς του Τζιαρρίδη είναι η επιδεξιότητα με την οποία καλλιεργεί σύγχρονες οπτικές προσεγγίσεις και κοινωνικούς διαλόγους μέσω της ουδετερότητας φύλου των φιγούρων αυτών. Καταφέρνει και υποστηρίζει αλλά και εφαρμόζει πρακτικές πολυεπίπεδης μετάλλαξης όπως υλικών, μορφών, διαλόγων, αντιστάσεων και επιδράσεων, στοιχεία που δένουν με μια 'μετά μορφή'. Αυτό επιτυγχάνεται από τον καλλιτέχνη μέσω της πολυκοσμικής οπτικής διάστασης που καλλιεργεί και έντεχνα υποστηρίζει, χωρίς αναστολές μεταλλάσσει την οποία δυσφορία.

Κριτική Ερμηνεία - Γιάννα Τσολάκη

M E T A L L A X I S

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΤΖΙΑΡΡΙΔΗ

'I learned to see freedom as always and intimately linked to the issue of transforming space.'²

² Bell Hooks et al., 'House, 20 June 1994', in *Assemblage: A Critical Journal of Architecture and Design Culture* 24 (August 1994) pp. 22-29.

Dysphoria can be a source of distress, one often experienced with the self-exploration of one's identity. Tziarrides often initiates these explorations in a personal and self-inflicting manner. As if knowingly doing so, this dysphoria enables a broadening of horizons through his artistic experimentation. An artist who has no inhibitions in his search for inner freedom, he constructs and reconstructs mundane daily realities of his environment(s). It is often that his figurines of past eras converse with modern metaphors of expression. In weaving these stories, Tziarrides reflects on the past by engaging in a mythical representation of a body as a carrier; he embarks on a retelling of their story through his contemporary harnessing. And harnessing it is. It is likely that his attempt is to tell an untold story, and in doing so to harness the truth. In vocalising this static voicelessness of his figurines, through his own eyes, he liberates them in a meta morfi - μετά μορφή of what comes next, and beyond.

In ancient Greek tragedies the coming together of crowds in a theatre arena would often explore stories in the same meta morfi - μετά μορφή, these would be altered and retold. His optical narrative sits within a diversity of cultures and histories but focuses more on social dynamics of changing what is familiar or easily identifiable. A gender neutrality is also apparent in his figurines, as if unconcerned of this detailing he bolsters their image with a layering of embellished narratives. Tzarrides' work does not tire as it remains distant to the monotonous, it is neither sequential or ordered, rather it continues to weave the narratives of a tangled story.

Tziarrides' recent work is a revisiting of the memories he holds of his seamstress paternal grandmother Anna and his childhood daily routine memory of visiting her on his way back from school. In this reminder of her busying herself through her creativity, he pays homage to those emotions with this textile infested work. He chooses to beautify the experience by integrating narratives within this creative process. Naturally emotions and memories define his work and in doing so he bridges the meta - μετά and the now. Now however, seems to persistently concern him more, and this surfaces in the all too apparent stillness of the figurines he is engaged with. The significance of this work, beyond emotions and memories, is that he purposely and unapologetically drags these figurines to the

today, to the now, to the awakening of a new narrative, he empowers them by making their voice clear and of the present.

Tziarrides also seeks to make the narrative of these figures one of inclusion and acceptance. He acknowledges the burdens these characters were often laden with, in an era of intense social scrutiny be it for the 'other' or the marginalised. Portraying them burdened with weights and heaviness he invalidates these burdens by layering colour and at times optimism. Beautifying is one thing, optimism quite another and in his meta - μετά approach of the morfi - μορφή outlook of the latter he remains unconcerned. His work does not come across as void of optimism but rather it holds a dysphoria that seeks a restorative approach, one which exercises care and inclusion. This allows for a more fitting present-day perception, in a world which is neither optimistic or heavily beautified.

The artist's encounters with his figure objects are non linear, on the contrary they are multi level addressors of all sorts. A veiled figure, a turbaned figure, a beads and needles embellished figure. Through his interventions he allows his figurines to seek a deeper meaning of existence, one where however altered in form they are, they embrace a gender-inclusive image of acceptance. As if looking to belong within that centre space and away from any marginality, he allows for their meta allaxis - μετά άλλαξης.

An exploration initiated and which continues to grow through Tziarrides' work is how he enacts a cultural ableism for generations to come, who seeking for meaning through reflective practices can transform to the meta - μετά of a morfi - μορφή into an progressive metallaxis - μετάλλαξη free from inhibitions.

Critical Interpretation - Yianna Tsolaki